वरूथिन्युवाच ॥

मैवं ब्रूहि महाभाग माभूत्स दिवसो मम ।
मां परित्यज्य यच्च त्वं निजगेहमुपैष्यसि ॥ ५३ ॥
अहो रम्यतरः स्वर्गो न यतो द्विजनन्दन ।
अतो वयं परित्यज्य तिष्ठामोऽच सुरालयं ॥ ५४ ॥
स त्वं सह मया कान्त कान्तेऽच तुहिनाचले ।
रममाणो न मर्त्यानां बान्धवानां स्मरिष्यसि ॥ ५५ ॥
स्रजो वस्त्रान्यलङ्कारान् भोच्चभोज्यानुलेपनं ।
दास्याम्यच तथाहन्ते स्मरेण वशगा हृता ॥ ५६ ॥
वीणावेणुस्वनं गीतं किन्नराणां मनोरमं ।
अङ्गाह्लादकरो वायुरुष्णान्नमुदकं शुचि ॥ ५७ ॥
मनोभिलषिता शय्या सुगन्धमनुलेपनं ।
इहासतो महाभाग गृहे किन्ते निजेऽधिकं ॥ ५८ ॥
इहासतो नैव जरा कदाचित्ते भविष्यति ।
चिदशानामियं भूमिर्यौवनोपचयप्रदा ॥ ५९ ॥
इत्युक्त्वा सानुरागा सा सहसा कमलेक्षणा ।
आलिलिङ्ग प्रसीदेति वदन्ती कलमुन्मनाः ॥ ६० ॥

ब्राह्मण उवाच ॥

मा मां स्प्राक्षीर्व्रजान्यच दुष्टे यः सदृशस्तव ।
मयान्यथा याचिता त्वमन्यथैवाप्युपैषि मां ॥ ६१ ॥
सायं प्रातर्हुतं हव्यं लोकान् यच्छति शाश्वतान् ।
त्रैलोक्यमेतदखिलं मूढे हव्ये प्रतिष्ठितं ॥ ६२ ॥

Digitized by Google